

"A kam že jdete? Nahoru na Muráň? Copak, tam je hezky a teď tam zrovna pasou koně.

A," odmlčel se, "nebojíte se medvědů?"

"Dělej si prdel z plastelíny, strejdo!" myslím si, "tímhle můžeš nahnat strach tak svojí babičce nebo masňákům z Prahy, a né

Karel Růžička - Lišák

foto: archiv ©

dvou votrlejm Texasanům!" Myšlenku ovšem dovedně maskuju pokerovým kvichtem číslo 8 a aby řeč nestála, nezávazně konverzuju: "

A voni tu nějaký jsou? Už jsem pročundral pěkněj kus Slovenska, všude slyším: medvědi, medvědi, a ještě jsem neviděl medvěda ani za dvě kačky do kornoutu. Se mi zdá, že jsou to dost povídačky." "No, já nevím", povídá ten dřevař a potáhl ze startky. "Hajnej říkal, že jenom v týhle oblasti je jich hodně přes stovku. A není to dýl, jak měsíc, co se nám támhle před ubikací usalasila na asfaltce medvědice s dvouma mladejma a držela nás uvnitř dýl jak dvě hodiny. Takže si nemysli, že si něco dělají z lidí." "Hm, tak tohle už tutově nesežeru", říkám si v duchu. "A napadají lidi?" "Málokdy, tak jednou za pět let, ale nikdy nevíš předem, co ta mrcha udělá. Lézt na strom nemá cenu, medvěd leze třikrát líp, než ty.

Jediná pomoc je zahodit pingl a utíkat přímo s kopce dolů", zaleskla se mu potutelně očka. Koukám na hodinky: "No, my už jdem, tak díky a nashle!" Típem cigarety a nahazujem bágle: "Jo, a kdybyste potkal nějakého medvěda, tak ho vod nás pozdravujte!"

Vyrážíme. Asfaltka po chvíli bez varování přechází v lesní cestu nevalné kvality.

Funíme do vrchu. "Pajdo velký, Pajdo mocný, dejž, ať někdy uvidím medvěda, pěkně prosím!", modlím se potichoučku. O hodinu později, kousek pod vrcholem, dáváme voraz. Ve stráni pod námi něco rachotí. "Zaslechl můj bílý bratr kroky grizzlyho?" vtipkuju, nicméně vykukujeme přes okraj cesty do žlebu. "Hele, divočáci!"

"Jsou pod náma, necítěj nás. Zahvízdej, ať si všimnou. Nemám chuť si dávat pac s kdejakou sviní!" Brácha hvízdá na prsty a já řvu cowboyské "Jupíííí!" Divočáci nás ignorují a běží kolmo vzhůru. Už jsou těsně pod náma. Černé skvrny v sešeřelém podrostu. Najednou nám oběma dochází... Rozepínáme pouzdra na nože a já v duchu bleskově listuju ve Vinnetouovi. Několik okamžiků, kdy se zastavil čas, a na cestě stojí - deset metrů od nás - tři medvědi...